

[Brorsen.]

paa Administrationen, og derfor er det selvfølgelig Regeringen, der her paa alle Omraader bærer det fulde og det hele Ansvar.

Da jeg nu taler om Eksporten, vil jeg gerne have Lov til at gøre en Bemærkning til den højtærede Landbrugsminister. Han er i Parentes bemærket en ret vanskelig Mand at forhandle med. Personlig kan vi alle godt lide ham, men under Forhandlingerne i de forskellige Udvalg, hvor han møder som Minister, er han meget vanskelig at forhandle med i den Forstand, at han meget nødig og meget sjælden vil gøre Indrømmelser til Oppositionen. Jeg minder i saa Henseende om Forhandlingerne vedrørende Kødloven. Der blev dér fra Venstre og fra konservativ Side stillet Forslag om, at der af det paagældende Udvalg frit kunde disponeres over de Midler, der indkom gennem Slagteafgiften, til Lovens forskellige Formaal; altsaa, man kunde benytte Pengene til Kvægtuberkulosens Bekæmpelse, naar man ansaa dette for at være det mest nødvendige, men i vanskelige Tider for Eksporten kunde man ogsaa benytte Midlerne fortrinsvis til Støttekøb f. Eks. til sekundære Markeder. Men der var ikke Tale om, at Ministeren i det hele taget lod sig rokke en Tomme, og han kan vel desværre heller ikke i Dag se, at vort Standpunkt dengang var det rigtige. Jeg gør her opmærksom paa, at netop i den aller sidste Tid er der rettet en Henvendelse fra Venstres og konservative Repræsentanter i det saakaldte Kontroludvalg til Landbrugsministeren, om ikke der var Mulighed for, at vi nu, inden Rigsdagssamlingen slutter, kunde faa en Forhandling og faa det rettet i Loven, som jeg her har omtalt. Det vilde efter min Opfattelse have Betydning netop i den nuværende Eksportsituation, hvor det i Sandhed er vanskeligt nok at komme af med de Dyr, som fremstilles paa Markedet.

Ogsaa det ærede Medlem Hr. Steen har udtalt sig om Samarbejdet med Oppositionen, og jeg nævner eksemplvis saadanne Love: skal der være nogen Mening i Udtalelserne om, at vi skal have et Samarbejde, skulde man tro, at man kunde give os visse Indrømmelser netop paa et Omraade som det, der er Tale om her. Dette har ikke været muligt, til Trods for at vi naturligvis ser fuldstændig ret paa hele dette Forhold.

En Regerings Administration, god eller daarlig, kan man for en stor Del bedømme ved at se paa dens Ledelse af den offentlige Økonomi. Jeg mener naturligvis ikke, at man kan lede Landets Udvikling ved blot

at spare, men det er farligt, hvis det bliver den almindelige Anskuelse blandt Landets Borgere, at det betaler sig ikke mere at økonomisere, thi Staten lægger stadig større og større Beslag paa det, den enkelte tjener.

Den højtærede Finansminister vilde ved Finanslovens tredje Behandling søge at vise, at der stort set ikke var noget at beklage sig over, hvad Beskatningen angaar, og han opererede med et Par Tal ved den paagældende Lejlighed, dels Skatternes Stigning, som man fra den Side opgør til 100—110 Mill. Kr. i Løbet af en kort Aarrække, dels ogsaa Indtægtsstigningen i den paagældende Periode, som Finansministeren opgjorde til 800 Mill. Kr. Hvis man tager disse Tal ganske raat uden nærmere at undersøge dem, er der maaske en og anden, der vil sige: Saa ser det jo ikke saa galt ud, og saa kan der jo være noget i de Betragtninger, som Finansministeren fremfører — men jeg tror, at der klæber mange Mangler ved den Opstilling, Finansministeren her har givet.

Jeg vil for det første sige, at den højtærede Minister glemte at tage Hensyn til Kommuneskattens Stigning i den paagældende Periode. Jeg tager vist ikke meget fejl i, at man nogenlunde kan sige, at Kommuneskatterne er steget med et lignende Beløb som Statsskatterne netop paa Grund af hele den nyere Tids Lovgivning, som stadig har medført, at Kommuneskatterne er steget for hvert Aar, der er gaaet, kan man næsten sige.

Jeg vil for det andet nævne, at Ministeren i det Billede, han oprullede her, glemte at tage med Stigningen i Befolkningstallet. Denne Stigning er i den paagældende Periode ca. 7 pCt., og 7 pCt. af $3\frac{3}{4}$ Millioner Mennesker bliver en halvtredie Hundrede Tusind. Dem er vi altsaa blevet flere, og de skal jo ogsaa leve. Det synes jeg man maa tage med, naar man taler om, at Indtægterne er steget med 800 Mill. Kr.

Endelig glemte den højtærede Finansminister Varefordyrelsen i den paagældende Periode, og den medfører naturligvis, at der skal flere Penge til for at opretholde den sædvanlige Levestandard.

Naar man paa den Maade faar det hele taget med, mener jeg, at Billedet bliver et ganske andet. Vi vil ikke nægte, at der i Perioden 1929—38 er Grupper af Personer, der har tjent store Penge — det har vi for Resten givet Udtryk for adskillige Gange —, ikke mindst paa Grund af hele den Politik, der er ført. De kan naturligvis bære de forøgede Skatter, saa meget mere som der har